

The Palomar

Het was alweer een tijdje sinds mijn laatste aanval van hypochondrie en dus vond ik mezelf in de vertrouwde wachtkamer van mijn huisarts. Aan de muur hing nog altijd de landkaart van Belevingswereld, een verzonnen eiland in de Zee van Mogelijkheden. Op de kaart kon iedere patiënt zijn eigen plek bepalen. In het zuidoosten lag het provinciestedje Angst. Ver daarvandaan, aan de rivier Bewustzijn lag Geloof, slechts een kwartiertje rijden van Bijgeloof. In het hoge noorden had je de buursteden Het Goede en Het Kwade.

Als altijd nam de dokter mijn ingebeelde aandoening veel serieuzer dan me lief was. Voor de zekerheid verwees hij me door. Nauwelijks gerustgesteld vloog ik een dag later naar Israël. Daar zou ik met mijn fotograaf V. het uitgaansleven van Tel Aviv vastleggen voor mijn kookboek, dat – bij leven en welzijn – in het voorjaar van 2018 verschijnt. Maar V. had drie ruggewervels gebroken en kon niet mee, dus had ik vriend P. bereid gevonden om mij gezelschap te houden. Ik had in allerijl wat werkafspraken gemaakt met chefs in Tel Aviv, maar voor P., die nog nooit in het heilige land was geweest, had ik ook een uitstapje naar Jeruzalem ingepland.

Het contrast tussen de twee grootste steden van Israël leek weer te zijn toegenomen. Bij het binnenrijden van Jeruzalem keek P. zijn ogen uit. In klederdracht gestoken mannen met baarden en vrouwen met pruiken krioelden over straat. 'Alsof we op een mierenhoop zijn gestuit,' beschreef P. het treffend. Ik moest denken aan de fictieve landkaart in de wachtkamer van mijn huisarts. Amper 60 kilometer van elkaar verwijderd lagen de steden Vroom en Vrij, twee verschillende werelden op nog geen uur rijden.

Jeruzalem is altijd een conservatieve stad geweest, maar de gestaag uitdijende ultraorthodoxe populatie heeft de seculiere minderheid de stad uitgejaagd. Hoewel ik opgroeide in een traditioneel Joods gezin en ik er, zéker in de ogen van een gemiddelde Tel Avivi, een orthodoxe levensstijl op nahoud, voel ik me thuis in Tel Aviv en ongewenst in Jeruzalem. De sfeer ervaar ik als beklemmend en in toenemende mate als vijandig.

Laatste baken

Na de verplichte ronde door de Oude Stad nam ik P. mee naar Machanee Jehoeda, de levendige markt in het centrum van de stad. Voor de lunch had ik gereserveerd bij Machneyuda, het nabijelegen restaurant dat in korte tijd is uitgegroeid tot culinaire hotspot en laatste baken van goddeloos verzet. Naast ons aan de bar zat een koppel uit Tel Aviv, dat voor het

eerst in jaren de korte reis naar de andere kant van de belevingswereld had gewaagd. Laverend tussen bacon, garnalen en inktvisringen koos ik met moeite twee vegetarische gerechtjes uit. Het smaakte, maar heel bijzonder was het niet.

De rest van de vakantie bleven we in het verdorven Tel Aviv, waar we genoten van het goede leven. Met Israëliische vrienden spraken we over ons uitstapje naar Jeruzalem. Hun reacties waren beangstigend. De meesten vrezen Turkse toestanden binnen afzienbare tijd. De Bubbels, zoals Tel Aviv door vriend en vijand wordt genoemd, zal vroeg of laat uiteenspatten. Dan zullen we er verwonderd foto's van het huidige Tel Aviv bij pakken, zoals we vandaag de dag weemoedig naar beelden uit het vrije Kabul en Teheran van de jaren 70 kijken.

Zolang Machneyuda haar deuren nog niet moet sluiten, zal het in Tel Aviv niet zo'n vaart lopen, sprak P. bemoedigend. Vraag is hoelang dat nog duurt. De eigenaren van Machneyuda openden drie jaar geleden een tweede restaurant in Londen. The Palomar werd in korte tijd zo'n groot succes, dat er een kookboek is verschenen. *Ruim 100 gerechten uit het moderne Jeruzalem* is de dreigende ondertitel van de Nederlandse versie. Voor het 'moderne Jeruzalem' kunnen we binnenkort uitsluitend nog terecht in Londen. Noem mij een hypochonder, maar als je het mij vraagt is Israël ernstig ziek. ■

Amper 60 kilometer van elkaar verwijderd lagen de steden Vroom en Vrij, twee verschillende werelden op nog geen uur rijden